

DIRECTOR: Preot V. Chindriș
Redacția și Adm. Cluj, Str. Chintăului 51—Tel. 30-65

ABONAMENT anual 100 Lei — împreună cu „Vieța Cooperativă” 125 Lei
— pentru instituții și autorități 300 Lei — abonament de sprijin 500 Lei

Inregistrată la Tribunalul Cluj sub No. 85,
în registrul special al publicațiilor periodice.

Intreagă viața noastră să fie o rugăciune

de ION AGĂRBICEANU

Nu numai cu vorbe, cu înălțarea gândului și a inimei la Dumnezeu, ne putem ruga, ci și cu faptele noastre. Intreaga noastră viață poate fi o rugăciune, după cum ni s'a spus: „Neîncetat vă rugați”.

Aceasta nu însemnează că omul trebuie să stea cu ziua de cap înaintea icoanelor, sau să bolborosească rugăciuni și când umblă și când lucrează. Pentru ca viața noastră întreagă să fie o rugăciune, putem fi cât de harnici, cât de cuprinși cu lucrul. Un singur lucru ni se cere: *Ca tot ce facem, sau de mâncăm, sau de bem, sau de muncim, să facem, spre mărirea lui Dumnezeu.* Când cineva mâncând își aduce aminte că hrana o are dela Dumnezeu când nu trece în lăcomie, ci cu gândul mulțumește Domnului,—slăvește pe Dumnezeu, se roagă.—Când muncind se gândește că n'ar putea nimic dacă Dumnezeu nu i-ar da sănătate—laudă pe Domnul.

Când orice lucru ar face, nu iasă din legea și poruncile Domnului, pe cari le cunoaște, — omul iarăși se roagă.

În chipul acesta, viața noastră întreagă poate fi o rugăciune.

Sunt unii dintre românii noștri cari s'au lăsat ademniți să părăsească legăturile cu Biserica strămoșilor lor, și să treacă la *pacăți la sămbătări* și la alte credințe greșite, spunând că *la aceștia se pot ruga mai mult și mai bine* că în casele de rugăciuni ale acestora se fac mai multe rugăciuni și cântece religioase, decât în Biserica cea adevărată.

Ei nu văd ori nu vor să vadă adevărul. Creștinul, în legături cu Biserica, dacă e creștin bun, se poate ruga cât de mult. Am văzut că *toată viața noastră*, după învățatu-

(continuare în pag. 3-a)

DUMINECA I-A DUPĂ ÎNĂLTAREA SF. CRUCI

Din naia lui Simon Petru

Mulțimea flămândă după adevăr prinde de veste că Dascălul se află în apropierea lacului Genezaret și se grăbește să-l întâlnească. Hristos dispus oricând să le frângă pâinea cuvântului ce hrănește sufletul, e gata și acum să le vorbească.

Are însă o preferință. E mai bucuros să le vorbească privindu-i în față. Ține să se uite în ochii lor. Vrea să le cucerească și cu expresia feței sale senine, inimile lor sbuciumate și înegurate. De-ar fi fost acolo ceva ridicătură de pământ, vre-un dâmb ori colină, s'ar fi urcat pe ea. Dar nu se găsea. Se aflau însă ancorate la malul lacului două corăbii de pescuit. Una a lui Simon cel ce va deveni Petru și alta a familiei Zevedeu.

Isus se urcă în una din ele. În naia lui Simon. Cere stăpânului ei să o depărteze puțin dela țărm, atâta cât să cuprindă întreg norodul în unghiul vederii Sale. Generos din fire, Simon se supune prompt.

Isus Messia vorbind din naia lui Simon, arată oamenilor calea mântuirii.

Când încetează de-a mai grăi, poruncește din nou lui Simon să o depărteze mai la adânc și să arunce în apă mrejele să-și facă rostul lor.

Minune și spalmă: mrejele afundă corabia! Scase la mal se arată doldora de pește. Infricat de puterea oaspelui său, Simon, cade în genunchi, și cere cu smerenie: Te rog pleacă. Te înjosește vecinătatea și găzduirea unui păcătos ca mine.

Depart de a pleca, Domnul Hristos, îl încurajează și îi propochește: Nu te teme. De acum vei vâna oameni!

Să luăm aminte!

— Nu întâmplarea goală a făcut să se urce Mântuitorul pe corabia lui Petru iar nu pe a fiilor lui Zevedeu.

— Nu întâmplarea oarbă a decis ca minunata pescuire să o săvârșească naia lui Simon și nu a tovarășilor de meserie.

Ci înțelepciunea veșnicului Cuvânt al Tatălui, prin aceste două fapte, a vestit înainte făgăduința limpede a puterii cheilor (cf. Matei 16,19).

Prin aceste fapte a prevestit sarcina de cap al Bisericii ce i s'a dat lui Petru, după înviere, lângă acelaș lac și tot după o pescuire înbelșugată. „Paște melușei mei” — „Paște oile mele” (Ioan 21, 1-17).

Naia lui Simon Petru din care Mântuitorul și-a făcut amvon și în care s'a săvârșit minunea pescuirii este icoana Bisericii catolice cărmuite de urmașii în scaunul lui Petru așezat de el în Roma.

Într'însa se află întreagă și nefalsificată învățătura lui Hristos, într'însa belșugul darurilor și terenul minunilor Lui.

Ea pescuește popoarele sălbatece de pe toate continentele pe seama Evangheliei lui Isus. În virtutea prorociei făcute lui Simon.

Noi catolicii să mulțumim lui Dumnezeu pentru marea binefacere de-a fi născut în sânul Bisericii adevărate. Pe aceasta să o iubim și ascultăm cu râvnă.

Iar celor ce ne îndeamnă să o părăsim în schimbul unui bid de linte ori pentru prețul de 30 de arginți să le arătăm Evanghelia și să le strigăm curajos:

„Înțelegeți neamuri căci cu noi este Dumnezeu” și adevărul Său.

Par. TEOFIL

DIBUIRE

de G. B. SÂNTIONEANU

Intunecul smolit, a cuprins întinderile. Norii cerniți, stau gata să-și verse lacrimile, cuprinși de furia furtunii. Doar din când în când, întunecimea e brăzdată de câte un fulger sprinten ce desvelește, cu lumina-i orbitoare calea.

Un drumet pe dibuite înaintează cu neîncredere. Când fulgerul îi arată drumul pasului se avântă mai îndrăsnit.

Dar numai o clipă. Se opește și așteaptă o nouă licărire să-i arate calea în besna nepătrunsă.

În dibuirile lui se folosește numai de simțuri; care însă îl pot înșela. Un singur pas greșit și prăpastia căscată la marginea drumului de munte l'ar înghiți în gura-i cernită și lacomă.

Așa e și în drumul vieții. Besne înșelătoare învălesc sufletul. Nori cerniți se îngrămădesc pe cerul Conștiinței mânăți din urmă de vânturile păcatului. Calea e cu urcuș greu, prăpastia e aproape.

Omul cuprins de furtuna vieții înaintează prin bezna fărădelegilor, dibuind. Se lasă chemat de strigătul simțurilor nu iea seama la glasul care strigă din când în când, la glasul conștiinței la fulgerul, ce îl chiamă din preajma prăpastiei.

În calea vieții tale furtunoase nu te avânta orbește prin besnele înșelăciunii trecătoare. Așteaptă licărirea de lumină ce-ți arată calea cea bună.

Fără călăuzire de către glasul conștiinței, degeaba vei încerca să înfrunți furtuna vieții. Degeaba te vei pune, numai cu puterea ta în luptă cu negurile, înșelătoare: căci pasul tău va călca alături de drum și prăpastia osândeii te va înghiți.

Nu înainta prin dibuire.

un alison bla un

Intreagă viața noastră să fie o rugăciune

(continuare din pag. 1)

ra Mântuitorului, poate fi o rugăciune. Iar rugăciuni mai adevărate, mai frumoase, mai pline de mireasmă dumnezeiască, nu va găsi creștinul nicăieri decât în Biserica noastră. Aceste sunt făcute de sfinții părinți, și nu de cutare păcătos, cum sunt multe pe cari le folosesc po-căiții.

Iar dela cântarea din Biserica cine ne oprește? Dacă avem inimă creștinească și atragere către Dumnezeu, putem cânta cu toți în Biserică, și chiar în afară de sf. Liturghie sau Vecernie.

Avem *Paraclisul*, avem *Acaftistul* Preacuratei Fecioare, avem nenumărate rugăciuni la toate trebuințele omului, și Cântări minunate. Nu ne oprește nime să nu ne adunăm în Biserică în frunte cu preotul și să ne rugăm și să laudăm prin cântece pe Dumnezeu, cât de adese ori.

IN DRUMUL VIETII

— Cine aseamănă pe un bețiv cu dobitoacele, insultă dobitoacele cari nu se îmbată nici odată.

*

— Omul, care nu știe să se stăpânească, este ca o cetate fără apărare în care dușmanul intră când vrea.

*

— O faptă bună se prinde ori-unde o semeni.

*

— Nu este sărac acela care n'are avere, ci acela care n'are fapte bune.

*

— Părerile despart oamenii, rugăciunea îi unește.

*

— Pisma este pentru suflet ceea ce este rugina pentru fier, îl roade...

*

Răbdarea e amară dar rodul ei este dulce.

*

Hainele nu fac pe om mai de treabă.

DOUĂ LACRIMI

Un gard de vreascuri putrede gârbovit de povoaara vremurilor stă aplecat peste șanțul mocirlos la o margine de drum desfundat. De după el, timidă abea îndrăsnind, o casă, își ridică acoperișul mucegăit de pae cernite de pensula necruțătoare a timpului în scurgere.

Impinsă de curiozitate, prin porțița fără două scânduri întru șovăind. Căsuța clipește din geamu-i tulbure. Pustiul în toată goliciunea lui, își cântă cântecul înfiorat. Degetele mele se apropie, tremurătoare, de ușa scundă și crăpată a casei. O împing! Un scârțait sinistru îmi strigă revoltat, că mizeria în haine de sărbătoare, în aceasta încăpere își dăntuiește hora-i tristă.

Pe un scaunel fără de un picier stă, bombănind un bărbat. Păru-i zbârlit și fața-i colțuroasă și suptă arată chinurile foamei.

Il întreb, cum îl cheamă!

— Nu mai are importanță! Sunt un număr în turma celor orfani ai sorții.

— Ce durere te frământă?

— De ce mă întrebi? Ce te aduce în singurătatea mea? Ce gând te călăuzește, ca să-mi tulburi clipele de durere? Eu nu mai fac parte dintre oameni! Părăsit de oameni și de soartă care îmi este vitregă, nu mai am nici un crez. Nici nu știu dacă mai există acel Dumnezeu despre care am auzit că are o bunătate fără margini. Unde îi sunt darurile? Unde este ajutorul lui? Uităte în jurul meu, la mizeria care mă înconjoară și vezi dacă mai am ceva de sperat. Nu mai cred în nimic. Voi aștepta ca să-mi sosească clipele din urmă, să scap de suferință.

Cu un oftat de desnădejde s'a lăsat să cadă pe acelaș scaun.

Cu mintea mea de femeie am înțeles unde poate duce mizeria.

O revoltă s'a deslănțuit în

sufletul meu. Blana de vulpe argintie, ce-mi învăluia umerii a început să mă ardă. Belșugul hainelor — care îmi erau atât de dragi — a început să mă des-guste.

Contrastul între luxul ce se lăfăia pe mine și mizeria strevezie ce domnea în toată măreția ei în această încăpere a bietului oropsit, m'a făcut să înțeleg că; noi cei favorizați de soartă care avem din toate bunurile trecătoare suntem făcuți pentru mângăierea celor oropsiți. Și atunci mi-am pus într-barea: oare de ce are nevoie acest oropsit, acest rătăcit de pe calea adevărului?..

Și atunci, am citit în ochi lui adânci, că nu averea, îndes-tularea l-ar face fericit; ci cunoașterea adevărului dela care s'a abătut.

Un clopot cu glas de bronz dela o biserică, a început să cânte un cântec de chemare.

Am tresărit... și limba a început să mi-se deslege.

— Scoală! Scutură de pe tine, barem pentru o clipă, îndoiala și revolta. N'auzi glasul metallic cum te strigă ca să-ți dea ajutor? Dece te împotrivești?

Dece fugi de mângăierile de care acuma ai mai multă nevoie?

De ce stai împetrit în negura chinuitoare a rătăcirii de pe căile adevărului? Aștepti dreptate? Atunci de ce fugi de ea? Vrei să te scapi de viața aceasta ca să scapi de rău? Dar oare ți-ai pus întrebarea: ce va fi dincolo, în cealaltă viață?

Ce parte de fericire voiu avea? Ce am făcut pentru ca să am dreptul la fericire? Cauți adevărul și fugi de el? Ascultă!.. Acolo îl vei găsi. Fă încă o sfortare în clătinarea ta. Scoală-te și dute! Acolo vei găsi ce cauți.

Și.. n'am mai putut suporta priveliștea.

M'am trezit în stradă. Fugisem..

Clopotul într'un ecou prelug melancolic, și-a oprit chemarea.

Pași mei s'au îndreptat spre lă-cașul de închinare.

Am aprins o luminare și o rugă fierbinte am îndreptat către Domnul, pentru ce-i slabi. Nu știu cât am stat cufundată în rugăciune. Dar când m'am ridicat liturghia era terminată. Paraclisierul stingea ultima lumânare.

La esire mă aștepta un om. Hainele zdrențuite îi dau un aspect de cerșetor, dar pe fața lui se putea citi o liniște plină de măreție. În ochi lui se putea citi reinvierea.

L'am recunoscut.. Era omul fără crez. Se repezi la mine vrând să-mi sărute mâna. Printre sughițuri am descifrat cuvintele: — Sunt fericit!..

Mâna mea simții, fierbințelea a **două lacrimi**.

AURORA G. BOTĂRLĂ

VIESPELE ȘI MIEREA

Un grădinar atarnă de un arbore din grădina sa un vas cu miere. De jur împrejur sbura o mulțime de viespi, cari se repezira asupra vasului, ca să se înfrupte cu miere. Din nenorocire pentru dânsule, picioarele li-se înfipseră în miere, se lipiră, așa că viespile nu mai putură să scape.

Rămaseră cu toate prinse și peste puțin muriră.

Pățania viespilor ne arată cât de adevărat e proverbul care spune că „lăcomia pierde omenia”.

LEUL ȘI CERBOAICA

O cerboaică, urmărită de câini, intră să se ascundă într'o peșteră ce se găsea în coasta unui munte.

Abia pătrunse în peșteră, că zări în fundul ei un leu îngrozitor. Leul se aruncă asupra cerboaiicei și o sfâșie.

În momentul în care își dădea sufletul, cerboaică strigă: „Nenorocita de mine! Ca să scap de câini, am intrat în această peșteră și am nimerit în gura leului”.

Deseori, când vroim să scăpăm de o primejdie, cădem într'alta și mai mare. De aceea ferește-te să nu dai din „baltă în fântână.”

Statornicia în bine

de Sf. Alfons M. de Liguori

„Iar cel ce va răbda până în sfârșit acela se va mântui” (Matei 24,13).

Binele e necesar

Sf. Ieronim zice: Mulți încep bine, dar puțini și sfârșesc așa. Lucrul multora este de a începe, însă al puținoara de a sfârși. A început bine un Saul, un Iuda, un Tertulian, însă au terminat rău, fiind că n'au rămas statornici în bine. Sfântul zice mai departe: Domnul nu vrea numai începutul unei vieți bune; ci și sfârșitul: „Sfârșitul e acela care va primi coroană”. Numai cel statornic în bine se încoronează, zice Sf. Bonaventura. Sf. Laurențiu Iustinian, statornicia în bine o numește „Poarta ceriului”. Deci cei care nu află poarta nu vor intra în cer.

Iubite creștine, tu te-ai lăpădat de păcate și acum sperezi de-a fi iertat. Te-ai făcut un prieten a lui Dumnezeu, dar să știi că încă nu ești un prieten sigur a Lui. Oare când vei căpăta siguranța? Cel ce va răbda până în sfârșit, acela se va mântui. (Matei 24,13). Ai început o nouă viață pioasă? Mulțumește deci lui Dumnezeu; dar să iei seama la cuvintele sf. Bernard, care zice: „Începătorilor li se promite răsplata, dar se dă numai la acei, care vor rămânea statornici în bine până la capăt”. De a fugi spre țintă e bine dar nu-i de ajuns, trebuie să alergi până ce o câștigi; Așa să alergi ca să luai. (I Cor. 9,24).

Ai început o viață nouă; să trăești bine, și ai pus mâna pe plug, atunci să tremuri și să-ți fie mai frică decât ori când: Cu frică și cutremur lucreți mântuirea voastră (Filip 2,12) Căci dacă te întorci, spre a începe din nou viața ta

cea rea, vei fi socotit ca scos din cer. Inșuș Isus zice: *Nimeni, care pune mâna pe plug, și caută îndărăpt, nu este bun pentru împărăția lui Dumnezeu* (Luca 9,26.) Prin grația lui Dumnezeu acum poți înconjura faptele rele; primește mai des sfintele taine, gândul tău, în fiecare zi, îndreaptă-l spre ceva bun. Dacă astfel te va afla Isus Hristos când va veni să te judece, fericit vei fi căci: *Fericit e sluga aceea, pe care venind Domnul o va afla făcând așa.* (Matei 24,46)

Dacă te-ai pus în slujba Domnului, să nu crezi că au trecut toate ispitele; ascultă glasul Spiritului sfânt: *Fiule! când vrei să te apropii să slujești Domnului Dumnezeu, gâteșteți sufletul tău spre ispită* (Is. Sir. 2,1.) El te face atent, ca să știi că acuma trebuie să te pregătești mai mult ca oricând de luptă, pentru că lumea, diavolul și trupul, care sunt vrășmași tăi, acuma se înarmează contra ta. Toate acestea vreau să

22.

12 ani în ghiarele adventismului

de IOAN T. FLOREA
fost misionar adventist

Cui s'a încredințat legea lui Dumnezeu?

(Preoția)

Am părăsit sectarismul care m'a învățat că: „Slujirea lui Dumnezeu în preoție este un creștinism făcut;“ pentru-că Cuvântul sfintei Scripturi este categoric: „Să așezi preoți în fiecare oraș, precum și-am poruncit“ [Tit 1,5].

Sfântul apostol Pavel vorbește tuturor contrarilor rânduielilor și poruncilor dumnezeiești, astfel: *Isus Hristos și eri* — în Vechiul Testament — și azi — în Noul Testament — și în veci e același (E-vrei 13,8).

Cuvintele lui Hristos sunt adevăruri eterne. El a vorbit clar, odată și pentru totdeauna astfel: *Eu v'am ales mie* (Ioan 15,6). *Voi sunteți seminție aleasă, preoție împărătească, neam sfânt, popor al Său deosebit, ca să vestiți (oamenilor) virtuțile* (1 Petru 2,9) lui Dumnezeu.

Eu și Tatăl una suntem (Ioan 10,30). *Datu-mi s'a toată puterea în cer și pe pământ* (Matei 28,18). *Precum m'a trimis pe mine Tatăl, așa vă trimit și eu pe voi. Și grăind acestea, a suflat și l-ea zis: Luați Spirit Sfânt* (Ioan 20, 21-22).

Mergeți în toată lumea, vestiți evanghelia la toată făptura (Marcu 16,15). *Cine primește pe care-l voiu trimite Eu, pe mine mă primește; iar cine mă primește pe mine, primește pe cel care m'a trimis pe mine* (Ioan 13,20), adică pe Dumnezeu. *Iată Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.* (Matei 28,20).

Sfinții Apostoli, în virtutea acestor drepturi deosebite, primite dela însuși Mântuitorul nostru au continuat organizarea Bisericii Sale în Noul Testament. Astfel vedem în Faptele Apostolilor capitolul 6, cum au ales pe cei șapte diaconi între cari a fost și sfântul Ștefan, primul martir.

Și atunci au fost oameni fără nici-un căpătâi, ca și sectarii de azi, cari vroau să fie învățători ai legii, dar nu înțeleg nici cele ce spun, nici cele ce urmăresc (1 Timotei 1,7).

Despre aceștia spune sf. Pavel, că ei sunt îngâmfați, nu știu nimic, ba încă au boala cercetărilor fără rost și a certurilor de cuvinte, din cari se naște: *pizma, certurile clevețirile, bănuelile rele, zadarnicele ciocniri de vorbe ale oamenilor stricați la minte, lipsiți de adevăr* (1 Timotei 6,4-5).

Sfântul Pavel zice mai departe: „Se vor ridica bărbați vorbind lucruri sucite ca să tragă după dânșii pe ucenici [Faptele Apostolilor

20,30].“ Acestea nu numai că le citim din sfânta Scriptură, dar le auzim și vedem împlinirea lor.

Baptiștii și adventiștii nu recunosc ierarhia bisericească. Iată ce zic ei: „Apostolii lui Hristos n'au fost preoți și nici nu trebuiau să se facă preoți. Slujirea lui Dumnezeu în preoție este un creștinism făcut (de oameni și nu de Dumnezeu) (Semnele Timpului V Nr. 1 p. 4 și Mărturisirea credinței baptiste. Editura „Farul Mântuirii“ 1923 pag. 9.)

„Afară de Hristos nu recunoaștem pe nimenea de cap și conducător, iar noi ne socotim ca frați egali și frați unii altora“ (Hotărârile conerinențelor de câmpuri din România a adventiștilor de ziua șaptea „Mișcarea de reformatiune“ ținută în Mai 1933 punctul 3).

Așadar după învățăturile acestor oameni stricați la minte, lipsiți de adevăr, [cum îi numește sf. Pavel]—, sfânta Scriptură este desființată și cuvintele Domnului nu mai sunt adevăruri eterne.

Dar Domnul Hristos a știut că unii oameni sunt și vor fi vicleni, de aceea ne spune hotărît: *Cercetați Scripturile, că acelea măturisesc pentru mine* (Ioan 5,39). *Acelea zic: cerul și pământul vor trece, dar cuvintele mele nu vor trece* (Matei 5,18).

Minciunile pocăiților le-am auzit. Acum să fim cu mare atențiune la ce ne spun isvoarele dumnezeiești: sfânta Scriptură și sfânta Tradițiune.

IERARHIA BISERICESCĂ

1) Diaconi: Faptele Apostolilor 6 și IV Moisi 3,11-12.

2) Preoți: Sf. Pavel zice: *Am hirotonit preoți în fiecare biserică unde era lipsă* (Faptele Apostolilor 14,23) *Pentru aceea te-am lăsat în Creta, — scrie sf. Pavel episcopului Tit—, ca să întocmești mai departe cele rămase înapoi și să așezi preoți în fiecare oraș.*

Preoții ce-și țin bine diregătoria cu îndoită cinste să se cinstescă, mai ales cei ce se ostesc în cuvânt și învățătură (1 Timotei 5,17).

De aici se vede clar că sf. Pavel a văzut slăbiciunea unor preoți, de aceea îi clasază în două categorii, dar nu i-a disprețuit, ci ne învață să-i cinstim, iar pe cei ce-și țin

bine diregătoria să-i cinstim îndoit. Domnul Hristos zice despre cei ce nu-și fac datoria în întregime astfel: *Deci toate câte vor zice vouă, să le țineți, țineți-le și le faceți; iar după faptele lor să nu faceți: căci ei zic și nu fac* (Matei 23, 3).

3) Episcopi. Sfântul Pavel scrie episcopilor astfel: *Luați aminte de voi înșivă și de toată turma în care Spiritul Sfânt v'a pus Episcopi, ca să păstoriți biserica Domnului, pe care și-a dobândit-o prin însuși sângele său* (Filipeni 1,1; Faptele Apostolilor 20,28).

Ierarhia bisericească este organizată în baza sfintei Scripturi și a sfintei Tradițiuni.

Acum să vedem ierarhia sectară.

GRADELE IN COMUNITATE:

- 1) Comitet
- 2) Cassier
- 3) Secretar
- 4) Diaconesă II
- 5) Diaconesă I
- 6) Diacon II
- 7) Diacon I
- 8) Bătrân de adunare fără binecuvântare.
- 9) Bătrân de adunare cu binecuvântare.

b) ȘCOALA DE SABAT SAU DUMINECALĂ PENTRU MAJORI:

- 1) Cassier
- 2) Secretar
- 3) Profesori
- 4) Preșeinte.

c) ȘCOALA DE SABAT SAU DUMINECALĂ PENTRU COPII:

- 1) Profesor
- d) CERCUL MISIONAR:

- 1) Bibliotecar.
- 2) Cassier
- 3) Secretar
- 4) Vice-președinte
- 5) Președinte

e) IN CÂMP [dieceză]:

- 1) Colportori ocazionali
- 2) Colportori activi
- 3) Președintele colportorilor
- 4) Ajutor de lucrător ocazional
- 5) Ajutor de lucrător activ
- 6) Lucrător ocazional
- 7) Lucrător activ
- 8) Secretar de câmp
- 9) Cassier
- 10) Ajutor de predicator ocazional
- 11) Ajutor de predicator activ
- 12) Predicator
- 13) Secretar de conferință
- 14) Comitetul câmpului
- 15) Președintele câmpului

f) IN UNIUNEA (Arhidieceză):

Editura:

- 1) Funcționari
- 2) Secretar
- 3) Cassier
- 4) Redactor
- 5) Redactor responsabil
- 6) Director

g) SPIRITUALI:

- 1) Cassier central
- 2) Cassier general
- 3) Procurist
- 4) Secretar de conferință
- 5) Secretar general
- 6) Administrator
- 7) Comitet de Uniune
- 8) Președinte de Uniune
- 9) Delegat al conferinței generale diacon
- 10) Delegat al conferinței generale bătrân de adunare

h) IN STRĂINĂTATE:

- 1) Președinte de diviziune
- 2) Cassier general
- 3) Secretar general
- 4) Comitet general
- 5) Președintele conferinței generale. Sunt și alte grade mai mici. De unde sunt scoase aceste officii în biserica adventistă, baptistă, etc. etc., căci în sfânta Scriptură nu se pomenește de ele, iar ei spun că nu cred decât în sfânta Scriptură?

PENTRU INIMA COPIILOR

Sfârșitul și începutul

Haina de un verde frumos a câmpurilor, își sfârșește frumuseța-i caracteristică.

Vremea cu zbenqueli de fluturi și bâzâit de bondari încă s'a terminat și cu ea odată a luat sfârșit și vacanța voastră, dragi copii. Zilele cu zâmbete, fără griji au zburat.

Incep zilele tomnatece cu fructe agățate spre pârguire. Incepe iarăși școala. Cu dragoste părintească își deschide ușile ca în ea să vă adunați pentru a vă înfrupta din înțelepciunea ei bătrână,

De acum timpul jocului va fi mai scurt. Cartea—cel mai bun prieten al vostru — până acuma a fost aruncată, cine mai știe în ce colț. Acum îi vine și ei rândul ca să mai stați cu ea de vorbă. Voi ați alergat în zbenquială ștregărind pe cele maidane, livezi, sau colnice învelite cu frumoase covoare țesute din flori și iarbă, iar ea—sărăcuța—a țepnit îngrămădită undeva, de s'a prins strat de praf pe bielele ei mădule.

Glasul școalei vă strigă! Voi cu bucurie în suflet alergați la sânul ei de mamă. Nu vă apropiați de ea cu strângere de i-

te sfârâme, să-ți nimicească tot ce tu până acuma ai câștigat luptând. „Cu cât cineva se silește mai mult, ca să servească lui Dumnezeu, cu atât se înfurie inamicii mai tare în contra lui“, zice Dionsiu Cartauzianul. Aceasta e spusă lămurit în Evanghelie: *Când iasă spiritul cel necurat din om, umblă prin locuri fără de apă, căutându-și odihnă, și neaflând, zice: întoarce-mă-voiu în casa mea, de unde am eșit. Atunci merge și ia alte șapte spirite mai rele decât el, și intrând locuiesc acolo: și sunt cele mai de pe urmă ale omului acela mai rele decât cele dintâiu* (Luca 11,24-26. Gândește ce arme trebuie să folosești, pentru ca să te poți lupta cu acești inamici, ca să poți sta neclintit în grația lui Dumnezeu.

Dacă vrei ca spiritul cel rău să nu pună stăpânire pe tine, atunci întrebuințează, unicul mijloc de apărare, rugăciunea. Noi n'avem să ne

luptăm contra oamenilor care sunt din carne și sânge, ca și noi, ci împotriva stăpânilor iadului zice sf. Paul: *Că nu ne este nouă lupta împotriva trupului și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, și domniilor și împotriva stăpânilor întunericului* (Efeseni 6,12.) Prin aceasta ne face atenți că puterile noastre sunt prea slabe pentru a lupta contra multimi de dușmani, ci ne trebuie și ajutorul lui Dumnezeu. *Toate le pot în Hristos cel ce mă întărește* (Filipeni 4,13). Așa vorbește apostolul și așa trebuie să vorbească fiecare dintre noi. Și ajutorul acesta îl primește numai acela care-l cere prin rugăciune: *Cereți și se va da vouă*. (Matei 7,7). Prin urmare să nu ne încredem numai în puterile noastre, căci ni se poate întâmpla rău, ci în Domnul să punem toată încrederea noastră dacă vrem să scăpăm de diavolul, să ne lăsăm în grija lui Isus Hristos și a Precuratei Fecioare Maria. Și mai

ales s'o facem atunci când suntem ispitiți în contra curățeniei sfinte pentru-că aceasta este cea mai înflorătoare dintre toate ispitele; cu ajutorul ei inamicul seceră cele mai dese învingeri. Noi nu suntem în stare să ne păstrăm curățenia: Dumnezeu trebuie să ne-o dea. Solomon zice: „Și am cunoscut că nu voi fi intralt chip înfrânat, de nu-mi va da Dumnezeu și m'am rugat Domnului“ (Ințel. Sol. 8,21). În timpul acestei ispite să alergăm fără zăbavă la Isus Hristos și la Preasfânta sa Mamă și anume prin rostirea deasă a numelui său preasfânt. Cine face aceasta va învinge; iar cine nu va pieri.

*Dacă vrei să fi statornic
Intru cele bune, frate,
Nu râvni și nu fi dornic
După bunătați deșarte.*

muncul

nimă, cu groază. Ea vă vrea numai binele, vă iubește asemenia părinților voștri. Ei vă dau hrană și îmbrăcăminte; școala vă dă hrana înțelepciunii.

Mi-a plăcut să stau cu voi de vorbă, și voiu mai sta și de acum încolo spunându-vă fel și fel de istorioare. Dar eu iubesc numai copii buni și cu frica lui Dumnezeu care iubesc biserica, școala și cinstesc pe părinții lor.

Vă urez spor la învățătură!
M. Moțu.

Hazuri

SITUAȚIE

- Sunt sărac dar tatăl meu, a avut o situație înaltă.
- Ce-a fost tatăl tău?
- Acoperitor de case

BĂȚAIE DE CAP

- Mamă die ce întinz ru-fele la soare?
- Se fac mai albe.
- Dar, eu de ce mă în-gresc dacă stau la soare?..

NEDUMERIRE

- Ce minunat ar fi în oră-șelul D-v., dacă ați avea lumi-nă electrică.
- Avem domnule!
- Păi, eu nu văd așa ceva pe aci.
- Și totuși este!
- Unde-i?
- Așteaptă până va fulgera..

PRIPLEALĂ

La școala primară învățăto-rul întreabă:

- Ce animal ne dă nouă carne?
- Toți elevii strigă într'un glas:
- Măcelarul!..

INTELEGERE

Servitoarea trebuie să șteargă praful de pe un geam. Nu a-merge și își ea un scaun de ce-le scumpe și se urcă încălțată pe el plină de noroiu pe bocanci

Cucoana: De ce nu-ți pui o hârtie sub picioare tată?

Servitoarea: Lăsați cucoană că ajung și așa.

NU-I TOT UNA

Logodnica: De ce ai fugit când ai văzut lupul și mai lăsat în pericol?

Tânărul: Dar ce era să fac?

Logodnica: Mai eri ziceai că pentru mine ai privi moartea în față.

Tânărul: Aceasta e altceva; dar lupul nu era mort.

RĂSPUNS

- Să-mi spui un lichid care nu îngheață!
- Apa care fierbe..

Un parazit remarcabil

Nu e prea mult timp de când omenirea ignora cu desăvârșire cauza paludismului.

Timp îndelungat s'a atribuit această boală aburilor din regi-unile umede și deaceia s'a și dat febrei de baltă numele de „malaria“ (aer rău).

Câteva popoare credeau totuși că există o legătură între palu-dism și țânțari. Dar numai în Noembrie 1880, Laveran un medic militar francez, descoperi la un bolnav din Constantin (Algeria) microorganisme ce le declară ca microbi ai palu-dismului.

Această descoperire fu con-firmată în 1882 de Richard, dar când fu publicată de Laveran, afirmația stârni vii critici și fu discutată cu violență. Așa au fost primite de altfel toate ma-rile descoperiri.

Nu se contextă existența în sângele paludicului a micro-or-ganismelor descoperite de La-veran, dar se credea că e vor-ba un produs al degeneresen-ței globulelor roșii. Numai du-pă ce Marchiafava și Cellu au demonstrat că aceste formațiu-ni au o mișcare proprie, s'a recunoscut exactitatea afirmației lui Laveran, opinie ce se im-pune și în urma experiențelor lui Certharidt care injectând sângele unui paludic unui om sănătos îi provocă acestuia din urmă paludismul.

În urma acestor descoperiri, ru-noștințele asupra paludismu-lui se aprofundară, dar abia mai târziu un medic militar englez Sir Ronald Ross fu în măsură să dovedească că palu-dismul este transportat de țân-țar, complectând astfel ansem-blul de cunoștințe asupra pa-uidismului. Putem spune azi că evoluția microbilor paludis-mului ne este complect cunos-cută.

Vindecarea paludismului se obține prin tratamentul cu chi-nină, singurul medicament spe-cific cu adevărat eficace.

După indicațiile *Comisiunii paludismului de pe lângă So-cietatea Națiunilor*, paludismul trebuie vindecat printr'un trata-ment rapid cu chinină care durează 5-7 zile în cursul că-rora se ia fix 1-1,2 grame de chinină pe zi. Recidivele even-tuale se tratează în acelaș mod. Pentru profilaxie, comisiunea re-comandă o doză zilnică de 0, 4 grame pentru sezonul palu-dismului. (26)

Citiți plătiți și răspândiți
„VIEȚA CREȘTINĂ“

ȘTIRI

100 de ani de vieța catolică

Anul acesta s'a serbat o sută de ani de vieța catolică în Africa de sud.

Data aleasă pentru serbările centenarului nu ne aduce aminte sosirea primilor misionari în 1804 ci sosirea primului vicar apostolic Mg. Grizzith dominican irlandez, trimis la Cap de către Grigore al XVI-lea, care a sosit în 14 Aprilie 1838.

Serbările centenarului au înce-put în 8 Ianuarie cu un congres euharistic național și o expoziție misionară care ilustrează progre-sele realizate în această primă sută de ani. Serbările s'au termi-nat printr'o conferință a episcopi-lor Africei de sud.

Reușita congresului euharistic a mulțumit toate speranțele.

Expoziția misionară a obținut un viu succes; în cursul unei mari adunări la Primărie. Ex. Sa. Mgr. Hennemann a subliniat în mijlo-cul aplauzelor; căci catolicii Africe de Sud, s'au înmulțit din 1934 cu 109000 suflete.

La procesiunea euharistică au defilat 12,000 sub privirile ad-miratoare al unei mulțimi re-culese; delegatul apostolic purta Sfântul Sacrament; cântările au fost unite prin radio. O mulți-me de peste 20,000 persoane a asistat pe piața catedralei la predica de închidere rostită de că-tră Păr. Colgars directorul lice-ului Santhern Cross.

Urgiile războiului din China

Pe lângă pierderile de care toată China e împânzită, pe lângă dezastrul care nu mai ia sfâr-șit, pe acest pământ bântuit de focul războiului, al foamei și al boalelor, misionarii au avut și ei partea lor de a gusta din urgiile războiului.

Aviația japoneză a bombar-dat orfelinatul din Che Kiang condus de o călugăriță italiană. Copii sau refugiat în altă parte a orașului, dar totuși n'au fost cruțați de bombele ucigătoare, care ia omorât pe toți în număr de 80, scăpând numai singură călugărița. Tot așa și Seminarul

dimpună cu biserica și tre pavilioane au fost încă distru-se. Casa călugărițelor „Sf. Irina“ a fost incendiată.

Aproape tot, din ce a clădit eroismul misionar în cursul multor ani, a fost distrus de focul războiului într'un timp foarte scurt.

Mobilizarea femeilor

Sâmbătă 17 Sep. 1938 în urma jurnalului consiliului de miniștri s'a promulgat de către M. S. Regele. Legea pentru în-rolarea femeilor în serviciul pa-trie în timp de război. În timp de războiu vor fi mobilizate și femeile și se vor repartiza la serviciile cari sunt apte.

Nu vă pierdeți timpul!

căutând în ziare și reviste articole cari pomenesc numele dvs. sau tratând problemele cari vă interesează, căci o instituție spe-cial creată și bine organi-zată pentru aceasta

poate face acest lucru mai bine și mai

effin ca dvs.

„Serviciul Gazetelor“

Agenzie Internațională de presă și pu-blicitate

BUCUREȘTI, str. Sf. Constantin 24
telefon 3-16-15.

urmărește tot ce se pu-blică în cele circa 1400 publicații din România, iar prin intermediul celor 102 agenții similare din străin-tate, tot cese scrie în presa din toată lumea și procură tăeturi de presă asupra ori-cărei personalități sau subiect.

Cereți telefonic sau în scris prospecte lămuritoare sau o probă gratuită de o săptămână, indicând subiectul care vă in-teresează.

POȘTA GAZETEI

Am primit și chitam cu mulțumi-re următoarele abonamente sosite dela ultimul număr până la 24 Sep-temvrie 1938.

Din Cluj: *Berbecariu Paul* 100 lei.

Provincie 100 lei: *Of. paroh. gr. cat. Șurdești. N. Doros, Timiș Ga-vril și Pop Ioan* 125 lei.

R. M. Am luat la cunoștință. Maț aveți de plată 60 lei.

Rugăm pe fiecare cititor să ne câștige câte un nou abonat

Hotel creștinesc la Cluj

În centrul Clujului (Str. Măloasă, lângă Calea Regele Ferdinand)
s'a deschis

HOTEL „PARC“

prevăzut cu cel mai avansat confort modern, având calorifer, apă caldă, bae, telefon, etc. Pe lângă avantajile confortului și a prețurilor mode-rate, HOTELUL „PARC“ se mai recomandă, în deosebi și prin nive-lul și prestigiul său moral, oferind creștinilor și mai ales preoților cari vizitează Clujul, toate garanțiile unui *cămin familiar creștinesc*.

Proprietarul său, român, Dl. IOAN CIOCIU, fiu credincios al Biseri-cel noastre, are considerațiuni deosebite, față de preoțime.